

บทที่ 6

สรุป และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

จากผลการทดสอบ การรู้จำเสียงสระ จำนวน 24 ตัว โดยใช้แบบอ้างอิง จำนวน 3 ชุด ซึ่งถูกสร้างมาจากบุคคล จำนวน 5 คน ,8 คน และ 10 คน นำมาสร้างแบบอ้างอิง 1 แบบต่อหนึ่งเสียง ทดสอบกับบุคคลต่างกลุ่ม และในกลุ่มเดียวกัน กับที่นำเสียงมาสร้างแบบอ้างอิง จำนวนกลุ่มละ 5 คน โดยออกเสียงสระต่าง ๆ คำละ 3 ครั้ง ได้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการรู้จำเสียงสระของบุคคลต่างกลุ่ม 83.33 และของบุคคลในกลุ่ม 84.44 สำหรับการทดสอบกับแบบอ้างอิงไม่แบ่งกลุ่ม และได้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องของบุคคลต่างกลุ่ม 86.17 และของบุคคลในกลุ่ม 90.83 สำหรับการทดสอบกับแบบอ้างอิงที่แบ่งกลุ่ม สามารถสรุปผลการทดลองได้ดังนี้

1. อัตราความถูกต้องในการแยกแยะเสียงของบุคคลต่างกลุ่ม (กลุ่ม A) จะเพิ่มมากขึ้นตาม จำนวนบุคคลที่ใช้สร้างแบบอ้างอิงที่เพิ่มขึ้น ทั้งในแบบอ้างอิงที่มีการจัดกลุ่ม และในแบบอ้างอิงที่ไม่มีการจัดกลุ่ม
2. การจัดกลุ่มของแบบอ้างอิงที่ใช้ทดสอบ ไม่มีผลต่อการเพิ่มเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการรู้จำคำพูดเลย ทั้งบุคคลในกลุ่ม และบุคคลต่างกลุ่ม แต่มีผลต่อเวลาในการทดสอบโดยเฉลี่ยลดลง 14.35 เปอร์เซ็นต์
3. การตัดสินสระเสียงสั้น - ยาวที่ทดลองใช้ร่วมกับการแบ่งกลุ่มแบบอ้างอิง มีผลทำให้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องโดยรวมเพิ่มขึ้น
4. เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องรวมทั้งเพิ่มขึ้นของการทดสอบในกลุ่มบุคคลทั้งสองกลุ่ม เมื่อพิจารณาอัตราความถูกต้องของแบบทดสอบแต่ละตัวพบว่า แบบทดสอบบางเสียงมีเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องลดลง เมื่อเพิ่มจำนวนคนที่สร้างแบบอ้างอิงมากขึ้น แต่เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องโดยรวมเพิ่มขึ้น ทำให้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องเฉลี่ยทั้งหมดเพิ่มตามไปด้วย
5. เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องของบุคคลในกลุ่ม ไม่ได้เพิ่มตามจำนวนบุคคลที่ใช้สร้างแบบอ้างอิง เพราะวาเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องของแบบทดสอบบางตัวมีค่าลดลง ทำให้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องเฉลี่ยทั้งหมดลดลง

จากผลการทดสอบวรรณยุกต์ ทั้ง 5 คือ สามัญ, เอก, โท, ตรี, และ จัตวา จากเสียง "อา", "อี", และ "อุ" ทดสอบกับกลุ่มบุคคลเพศชาย และหญิง จำนวนกลุ่มละ 5 คน โดยออกเสียงคำต่าง ๆ คำละ 2 ครั้ง ได้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องเฉลี่ย 81.00 สามารถสรุปผลการทดลองได้ดังนี้

1. วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงคล้ายคลึงกันมาก คือ มีอัตราการตกลงของความถี่ที่ใกล้เคียงกัน และไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้เปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการจำแนกวรรณยุกต์มีค่าต่ำ
2. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาจำแนกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 คือ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา ในเสียงทั้ง 3 เสียง สามารถใช้ร่วมกันได้ และไม่ขึ้นกับเพศด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. จากการทดลองจัดกลุ่มแบบอ้างอิงของสระภาษาไทยที่ใช้ในวิทยานิพนธ์นี้ จุดประสงค์เพื่อเพิ่มเปอร์เซ็นต์ความถูกต้อง และลดเวลาในการทดสอบลงด้วย แต่จากการทดสอบแล้วพบว่า การจัดกลุ่มที่ใช้ในวิทยานิพนธ์นี้ สามารถลดเวลาในการทดสอบได้เพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงควรวางวิธีการจัดกลุ่มแบบอ้างอิงโดยวิธีอื่น ๆ เพื่อเพิ่มเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการรู้จำขึ้นด้วย

2. จากลักษณะของเสียงจากบุคคลต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกัน อาจทำให้การใช้แบบอ้างอิง 1 แบบต่อ 1 เสียงไม่สามารถครอบคลุมเสียงบางเสียงที่มีลักษณะแตกต่างไปจากแบบอ้างอิงที่สร้างจากกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งได้ทั้งหมด ดังนั้นเพิ่มเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการรู้จำ และครอบคลุมเสียงที่มีลักษณะแตกต่างไปจากแบบอ้างอิงมาก ให้ได้มากขึ้น ทำได้โดยการใช้แบบอ้างอิงมากกว่า 1 แบบต่อ 1 เสียง และนำเสียงที่มีลักษณะแตกต่างไปจากแบบอ้างอิงเดิมมาสร้างแบบอ้างอิงแบบใหม่ ซึ่งจะทำให้เสียงที่มีลักษณะแตกต่างออกไปดังกล่าว มีโอกาสใกล้เคียงกับแบบอ้างอิงแบบอื่น ๆ ได้มากขึ้น แต่จะทำให้ใช้พื้นที่ในการเก็บแบบอ้างอิงดังกล่าวเพิ่มขึ้น

3. เนื่องจากข้อมูลเสียงที่บันทึกและเตรียมไว้เพื่อทำการทดสอบการรู้จำ รวมทั้งนำมาสร้างแบบอ้างอิงนั้น มีบางส่วนเท่านั้นที่มีความสำคัญหรือเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเสียง ดังนั้นถ้าทำการเลือกเก็บเฉพาะข้อมูลตรงส่วนที่มีความสำคัญหรือลักษณะเฉพาะตัวของเสียง จะทำให้ประหยัดพื้นที่ที่ใช้เก็บข้อมูลที่เก็บลง อีกทั้งข้อมูลที่ใช้ในการทดสอบก็น้อยลงไปด้วย ทำให้สามารถลดเวลาในการทดสอบลงได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย